

Arrest

nr. 279 852 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou reeds sinds 2005 op het Belgische grondgebied vertoeven en is ook gekend onder een *alias*.

1.2. Verzoeker diende op 29 april 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 juli 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.04.2020 werd ingediend door :

F.(…), I.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Kameroen

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

ook gekend als: E.(…), D.(…) F.(…)

geboren te (…) op (…)

nationaliteit: Frankrijk

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 13.06.2005 diende betrokkene een eerste Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in onder de naam van F.(…), I.(…). Op 01.09.2005 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing van weigering verblijf/toegang. De duur van deze asielprocedure – namelijk iets minder dan 3 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Op 14.07.2005 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Een bevel waaraan hij kennelijk geen gevolg heeft gegeven daar hij zich eind 2005 uitgaf als zijnde E.(…), D.(…) F.(…) met een Frans reisdocument. Meneer E.(…) diende op 16.12.2005 te Antwerpen een aanvraag tot vestiging in, op basis van arbeid. Op 11.02.2009 ontving betrokkene een E-Kaart, geldig tot 20.01.2014. Deze werd op 03.10.2011 gesupprimeerd. Betrokkene was niet meer aan te treffen op zijn verblijfsadres (op 30.09.2011 afvoering van ambtswege in het Rijksregister). Nadien werd er een aanvraag tot herinschrijving ingediend. Op 10.11.2011 gaf DVZ instructies aan Borgerhout om betrokkene opnieuw in te schrijven. Hij was niet langer weggeweest dan de bij wet toegestane termijn). Op 17.12.2014 kwam dan de vaststelling dat mijnheer E.(…) gebruik had gemaakt van een vals document en dat zijn echte identiteit F.(…), I.(…) is, van Kameroense nationaliteit. Betrokkene diende op 25.06.2015 en 26.01.2016 nog twee bijlages 19ter in en dit in functie van zijn minderjarig EU-kind. Deze twee aanvragen werden respectievelijk geweigerd op 27.10.2015 en op 19.02.2016.

Op 27.10.2015 en 17.02.2016 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Ook hier heeft hij geen gevolg aan gegeven daar hij klaarblijkelijk nog steeds op het grondgebied verblijft. Op 29.04.2020 dient hij onderhavige aanvraag 9bis in. De aangehaalde elementen vormen echter geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie zou hebben met mevrouw A.(…) B.(…) en dat hij de vader is van drie minderjarige kinderen die alhier legaal verblijven. Betrokkenen verwijst naar zijn gezinsleven en de zogenaamde belangen van zijn kinderen en partner. Zo zou zijn gezins- en familieleven bijzonder hecht en duurzaam zijn.

Deze loutere bewering kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst betreft namelijk enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene meent dat zijn voortdurende aanwezigheid vereist zou zijn, doch hij specificeert dit op geen enkele wijze, noch met bewijzen. Betrokkene legt namelijk geen bewijzen voor waaruit een afhankelijkheid zou blijken tussen betrokkene enerzijds en zijn partner en de kinderen anderzijds. Betrokkene toont niet aan dat de belangen van zijn partner en kinderen zouden geschaad worden bij een tijdelijke terugkeer. Daarnaast kan betrokkene tijdens zijn reis gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet, etc.. om alzo het contact met zijn familie te onderhouden. Betrokkene toont niet aan waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

Betrokkene verwijst in deze context ook naar artikel 8 EVRM. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn gezinsleven voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. De voorgelegde stukken: de geboorteakte van E.(...) L.(...), de geboorteakte en erkenningsakte van E.(...) K.(...), de geboorteakte en overlijdensakte van E.(...) J.(...), de geboorteakte en erkenningsakte van A.(...) R.(...), het bewijs van de gezinssamenstelling en het bewijs van het inkomen van de partner van verzoeker tonen de zogenaamde nauwe banden met zijn kinderen en partner niet aan. Deze stukken zijn namelijk enkel en alleen louter officiële documenten die aantonen dat betrokkene deze kinderen heeft erkend (wat niet betwist wordt) maar deze documenten tonen geenszins een nauw en hecht familieleven aan. Uit de stukken blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013). Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met zijn kinderen en partner bewijst geenszins dat hij nauwe banden zou onderhouden die onder de bescherming van artikel 8 zouden moeten vallen. Bovendien is uit de studie van het administratief dossier gebleken dat er in 2017, 2018 en 2019 sprake was van intrafamiliaal geweld met zijn partner. Ookal werden deze PV's geseponeerd wegens onvoldoende bewijzen of werd de toestand geregulariseerd, er kan niet zomaar van uitgegaan worden dat betrokkene een goede, nauwe affectieve relatie zou onderhouden met zijn partner en kinderen. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn kinderen en partner. Daarnaast kan betrokkene tijdens zijn reis gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet, etc.. om alzo het contact met zijn familie te onderhouden. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren. Betrokkene toont niet aan waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, er is slechts sprake van een tijdelijke scheiding met zijn gezin. Dit kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid ingeroepen worden.

Betrokkene verwijst verder nog naar zijn zogenaamd sociaal welzijn en zijn sociaal leven en verwijst in deze context ook naar artikel 8 EVRM. Ook deze loutere bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt waaruit dit sociaal welzijn en sociaal leven zou moeten blijken. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij alhier dermate nauwe sociale banden zou onderhouden die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden moeten vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Volledigheidshalve merken wij tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 6. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd. 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene meent dat in die zin overwogen dient te worden dat het schoolgaan van de kinderen, de langdurige aanwezigheid van betrokkene in België en de hechtheid van hun gezin, zouden moeten verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verwijst naar het schoolgaan van de kinderen. Echter, nergens specificeert betrokkene waarom zijn aanwezigheid nodig zou zijn opdat de kinderen zouden kunnen blijven schoolgaan. Nergens legt betrokkene bewijzen voor dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn opdat zijn kinderen verder zouden kunnen naar school gaan. Ook zijn langdurig verblijf in België verantwoordt niet waarom de aanvraag alhier wordt ingediend. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven (supra). Hij diende in december 2005 een aanvraag tot vestiging aan waarbij hij een reisdocument op naam van E.(...) D.(...) voorlegde en een E-kaart verkreeg. Betrokkene heeft aldus gebruik gemaakt van een vals document en heeft dus onterecht zijn E-kaart bekomen. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden. Zijn verblijf op het grondgebied tot 2015 was dus onterecht in legaal verblijf. Bovendien werd hem op 27.10.2015 en op 17.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Ook voor wat de hechtheid van zijn gezin kunnen wij stellen dat dit om bovenvermelde redenen niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen integratie (namelijk zijn zogenaamde intentie om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven, zijn oprechtheid, werkbereidheid, taalvaardigheid en normbesef) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat betrokkene geen enkel stavingsstuk voorlegt die deze zogenaamde integratie zou moeten kunnen aantonen. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen zou kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing erkend dat verzoeker de vader is van drie minderjarige kinderen die legaal in België verblijven, samen met zijn partner.

Verzoeker heeft een duurzame en langdurige een relatie met mevrouw A.(...) B.(...), geboren te Benin City (Nigeria) op 01.01.1989, van Nigeriaanse nationaliteit.

Verzoeker is de vader van drie minderjarige kinderen, dewelke allen legaal in België verblijven. Het betreft de kinderen E.(...) L.(...) (° (...)), E.(...) K.(...) (° (...)) en F.(...) R.(...) (° (...)). Alle kinderen zijn geboren te Antwerpen. Mevrouw A.(...) B.(...) is de moeder van alle kinderen. Hun vierde kind, E.(...) J.(...), werd geboren op 10.05.2011 maar overleed op 15.06.2011.

Het gezin is samenwonend te (...) Antwerpen (...).

In de bestreden beslissing wordt evenwel door de gemachtigde gesteld dat verzoeker niet zou aantonen dat "de belangen van zijn partner en kinderen zouden geschaad worden bij een tijdelijke terugkeer" omdat verzoeker gebruik kan maken van "moderne communicatiemiddelen" om "het contact met zijn familie te onderhouden" (stuk 1, pagina 2). Verzoeker zou niet aantonen dat zijn aanwezigheid in België derhalve vereist zou zijn.

Dit oordeel is kennelijk onredelijk en schendt de (primaire) belangen van de minderjarige kinderen en de partner van verzoeker.

Het kan worden vastgesteld dat verzoeker zeer langdurig in België aanwezig is (sinds 2005) en dat hij steeds heeft opgetreden als vader voor zijn minderjarige kinderen. Alle kinderen werden geboren in België. Zij verbleven nooit eerder in Kameroen. Verzoeker vormt daarbij reeds jarenlang de hoeksteen van het gezin, in het bijzonder voor zijn minderjarige kinderen. Verzoeker treedt op als vader voor zijn minderjarige kinderen en staat mede in voor hun opvoeding. Dit wordt temeer bewezen aan de hand van de langdurige samenwoning tussen verzoeker en zijn gezin, hetgeen niet ter discussie wordt gesteld door verweerder in de bestreden beslissing.

Uit deze voorliggende (en gekende) elementen blijkt derhalve dat verzoeker voor zijn drie minderjarige kinderen en voor zijn partner een belangrijke sleutelfiguur is, waardoor hun belangen (in het bijzonder deze van de minderjarige kinderen) worden geschaad bij een terugkeer naar Kameroen (scheiding) voor een onzekere, doch lange periode.

Verzoeker kan hierdoor heel wat zaken, zowel kleiner (bv. maken van de boterhammen 's morgens) als groter (bv. het doen van boodschappen of het helpen van de kinderen bij hun huiswerk), niet meer vervullen. Dit kan onmogelijk worden opgevuld door het gebruik maken van "moderne communicatiemiddelen" om "het contact met zijn familie te onderhouden" (stuk 1, pagina 2)

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar PV's van intrafamiliaal geweld, doet hieraan geen afbreuk. Deze dateren van 2017, 2018 en 2019 en hebben bovendien enkel betrekking op de partner van

verzoeker (mevrouw B.(...)). Dit laatste wordt door de gemachtigde over het hoofd gezien, waardoor de bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding. De verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker (waarbij hij geen legaal verblijf heeft en ook geen inkomen kan verwerven, terwijl in hun culturele traditie de man wordt aanzien als degene die het inkomen moet verwerven) zorgde voor spanningen tussen verzoeker en zijn partner, aangezien zij alleen instaat voor het inkomen. De PV's werden echter allen geseponneerd wegens onvoldoende bewijzen of omdat de toestand werd geregulariseerd en dateren van meer dan drie tot vijf jaar voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Recente meldingen worden dan ook niet vermeld in de bestreden beslissing.

De verplichting om terug te keren naar Kameroen voor een langdurig (onzekere) periode voor het indienen van de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post, vormt dan ook een ongerechtvaardigde inbreuk op het gezinsleven en de primaire belangen van de minderjarige kinderen.

De belangen van de minderjarige kinderen en zijn partner worden hierdoor weldegelijk geschaad, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing. Deze belangen werden onvoldoende zorgvuldig beoordeeld door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

4. Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn. Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden. Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.

Omwille van bovenvermelde redenen, waardoor verzoeker voor een langdurig (onzekere) periode zou worden gescheiden van zijn minderjarige kinderen, worden deze bepalingen geschonden door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

5. Volgens het EHRM moet bovendien, indien minderjarige kinderen betrokken zijn, diens hoger belang in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het EHRM stelde betreffende de gezinsband tussen en ouder en een jong kind: "dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italie, punt 70).

Uit het voorgaande blijkt dat het Hof erop wijst dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben op de gezinsband tussen het kind en de ouder, die niet met hem of haar samenwoont.

Ook hieruit volgt dat de belangen van de minderjarige kinderen, dewelke voor een langdurig (onzekere) periode zou worden gescheiden van hun vader, worden geschonden door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

6. Door verzoeker werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet voorts uitvoerig gewezen op de langdurige periode dat hij reeds verblijvende is in België (sinds 2005). Gedurende deze periode keerde hij niet meer terug naar Kameroen, waardoor hij reeds bijzonder langdurig niet meer in zijn land van herkomst is geweest en hij vervreemd is geraakt van Kameroen.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde evenwel dat verzoeker de Belgische overheid heeft trachtten te misleiden door gebruik te maken van een vals document om een E-kaart te bekomen en dat hij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 27 oktober 2015 en 17 februari 2016. Hierom besluit de gemachtigde dat: "De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie" (stuk 1, pagina 3). De gemachtigde stelt vervolgens eveneens dat, wat betreft de hechtheid van het gezin, dit "om bovenvermelde redenen niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 3).

Verzoeker benadrukt dat uit zijn langdurige afwezigheid uit Kameroen en het gezinsleven dat hij heeft in België volgt dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker benadrukt tevens dat het foutief en kennelijk onredelijk is om de gevolgen van de langdurige afwezigheid uit Kameroen en zijn gezinsleven in België niet te aanvaarden omdat verzoeker "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie" (stuk 1, pagina 3).

Verzoeker kan zijn gezin met drie minderjarige kinderen niet achterlaten. Hierdoor zouden de banden met zijn partner en minderjarige kinderen ernstig worden geschaad (zoals hierboven aangehaald). Verzoeker had derhalve een reden waarom hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat

hij niet kon terugkeren naar Kameroen. Hij verzocht dan ook tot het bekomen van een machtiging van verblijf om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren.

De gemachtigde kan daarom niet oordelen dat deze elementen niet kunnen aanvaard worden omdat verzoeker "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie" (stuk 1, pagina 3) zonder hiermee op afdoende wijze rekening te houden.

7. Verzoeker merkt tot slot op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" periode moet verblijven in Kameroen, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" is, wordt bovendien niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Kameroen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Kameroen te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 26 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (13.07.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (29.04.2020), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting."

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het IVRK. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat en waaraan geen verticale rechtstreekse werking kan worden toegedicht (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c); RvS 28 juni 2001, nr. 97.206), zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt vermeld. Bijgevolg kan verzoeker de schending van deze bepalingen niet dienstig aanvoeren.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.8. Verzoeker schetst kort zijn situatie als partner van een Nigeriaanse vrouw en vader van drie kinderen. In zijn middel gaat hij nader in op de beoordeling van het ‘hogere’ belang van zijn minderjarige kinderen. Hij acht deze beoordeling kennelijk onredelijk, maar brengt geen concrete elementen aan om de overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt betreffende verzoekers gezinsleven en het hogere belang van zijn minderjarige kinderen het volgende gesteld:

“(…)”

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie zou hebben met mevrouw A.(...) B.(...) en dat hij de vader is van drie minderjarige kinderen die alhier legaal verblijven. Betrokkenen verwijst naar zijn gezinsleven en de zogenaamde belangen van zijn kinderen en partner. Zo zou zijn gezins- en familieleven bijzonder hecht en duurzaam zijn.

Deze loutere bewering kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst betreft namelijk enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene meent dat zijn voortdurende aanwezigheid vereist zou zijn, doch hij specificeert dit op geen enkele wijze, noch met bewijzen. Betrokkene legt namelijk geen bewijzen voor waaruit een afhankelijkheid zou blijken tussen betrokkene enerzijds en zijn partner en de kinderen anderzijds. Betrokkene toont niet aan dat de belangen van zijn partner en kinderen zouden geschaad worden bij een tijdelijke terugkeer. Daarnaast kan betrokkene tijdens zijn reis gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet, etc.. om alzo het contact met zijn familie te onderhouden. Betrokkene toont niet aan waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

Betrokkene verwijst in deze context ook naar artikel 8 EVRM. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn gezinsleven voldoende

hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. De voorgelegde stukken: de geboorteakte van E.(...) L.(...), de geboorteakte en erkenningsakte van E.(...) K.(...), de geboorteakte en overlijdensakte van E.(...) J.(...), de geboorteakte en erkenningsakte van A.(...) R.(...), het bewijs van de gezinssamenstelling en het bewijs van het inkomen van de partner van verzoeker tonen de zogenaamde nauwe banden met zijn kinderen en partner niet aan. Deze stukken zijn namelijk enkel en alleen louter officiële documenten die aantonen dat betrokkene deze kinderen heeft erkend (wat niet betwist wordt) maar deze documenten tonen geenszins een nauw en hecht familieleven aan. Uit de stukken blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met zijn kinderen en partner bewijst geenszins dat hij nauwe banden zou onderhouden die onder de bescherming van artikel 8 zouden moeten vallen. Bovendien is uit de studie van het administratief dossier gebleken dat er in 2017, 2018 en 2019 sprake was van intrafamiliaal geweld met zijn partner. Ookal werden deze PV's geseponeerd wegens onvoldoende bewijzen of werd de toestand geregulariseerd, er kan niet zomaar van uitgegaan worden dat betrokkene een goede, nauwe affectieve relatie zou onderhouden met zijn partner en kinderen. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn kinderen en partner. Daarnaast kan betrokkene tijdens zijn reis gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet, etc.. om alzo het contact met zijn familie te onderhouden. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren. Betrokkene toont niet aan waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, er is slechts sprake van een tijdelijke scheiding met zijn gezin. Dit kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid ingeroepen worden.
(...)"

2.9. In zijn middel wijst verzoeker op zijn langdurig verblijf in België en beweert dat hij mede instaat voor de opvoeding van de kinderen waarbij hij stelt dat hij ingevolge de verplichting om terug te keren naar Kameroen bepaalde zaken niet meer zou kunnen doen, zoals 's morgens boterhammen maken voor de kinderen, boodschappen doen of de kinderen helpen bij hun huiswerk. Deze loutere beweringen van verzoeker zijn niet van aard om de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris te weerleggen dat de voorgelegde documenten (geboorte- en erkenningsakten, bewijs van gezinssamenstelling) "de zogenaamde nauwe banden met zijn kinderen en partner niet aan(tonen)". Verzoeker staft ook thans geenszins zijn bewering dat zijn aanwezigheid cruciaal zou zijn ter vrijwaring van het 'hoger' belang van de kinderen, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing "(...) legt betrokkene ((n)ergens) bewijzen voor dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn opdat zijn kinderen verder zouden kunnen naar school gaan". Hij toont ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is door op basis van de vaststellingen inzake intra-familiaal geweld te twijfelen aan de nauwe affectieve band van verzoeker met zijn partner en kinderen.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op een recht op privé- en gezinsleven in België, zoals bedoeld in het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, is in de eerste plaats vereist dat er een daadwerkelijk beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven wordt aangetoond.

Het langdurige verblijf van verzoeker kan niet als een buitengewone omstandigheid worden aangemerkt. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het gebruik van een vals document waardoor "(z)ijn verblijf op het grondgebied tot 2015 (...) dus onterecht in legaal verblijf (was). Bovendien werd hem op 27.10.2015 en op 17.02.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie". In zijn middel beweert verzoeker dat hij omwille van zijn gezin geen gevolg kon geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad stipt evenwel aan dat uit de beslissing blijkt dat er reeds op 14 juli 2005 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend, terwijl hij op dat ogenblik nog geen gezin had. De gemachtigde van de staatssecretaris kon wel degelijk concluderen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn huidige situatie. In de beslissing wordt er bovendien terloops gewezen

op het feit dat *“betrokkene geen enkel stavingsstuk voorlegt die deze zogenaamde integratie zou moeten kunnen aantonen”*, waardoor verzoeker zeker niet kan worden gevolgd waar hij in zijn middel meent dat zijn langdurig verblijf in België wel als buitengewone omstandigheid zou moeten worden aangemerkt.

Wat verzoekers gezinsleven betreft, treedt de Raad de gemachtigde van de staatssecretaris bij waar deze stelt dat er geen sprake is van *“een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming”*. Verzoeker maakt dus geenszins aannemelijk dat er obstakels zouden bestaan die een tijdelijke terugkeer naar Kameroen bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken.

2.10. De kritiek van verzoeker op de onduidelijkheid wat het ‘tijdelijke’ karakter van een eventuele terugkeer naar Kameroen betreft, kan onmogelijk tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Er bestaat immers geen wettelijke bepaling die de gemachtigde van de staatssecretaris een bepaalde tijdslimiet oplegt voor de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, los van de vraag of deze via de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland of via de burgemeester van de verblijfplaats in België wordt ingediend. Het gegeven dat de behandeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *in casu* meer dan twee jaar heeft geduurd, maakt geen schending uit van dit wetsartikel, noch van de in het middel aangevoerde beginselen.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker toont evenmin aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN